

Verzoek om een prejudiciële beslissing – Zaak C-25/20**Prejudiciële verwijzing****Datum van indiening:**

20 januari 2020

Verwijzende rechter:

Višje sodišče v Ljubljani (Slovenië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

18 december 2019

Insolvente schuldenaar:

ALPINE Bau GmbH, Salzburg – bijkantoor van Celje – insolvent verklaard

NK, curator van de hoofdinsolventieprocedure ingesteld tegen ALPINE Bau GmbH

[omissis]

VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING

Bij de Višje sodišče v Ljubljani (rechter in tweede aanleg Ljubljana, Slovenië), heeft de curator van de aanhangige hoofdinsolventieprocedure tegen ALPINE Bau GmbH, [omissis] Wals bei Salzburg, Oostenrijk [omissis], in de secundaire faillissementsprocedure tegen schuldenaar ALPINE BAU GMBH, Salzburg – bijkantoor van Celje [omissis], hoger beroep ingesteld tegen de beslissing van de Okrožno sodišče v Celju (rechter in eerste aanleg Celje, Slovenië) [omissis] van 5 juli 2019, waarbij het verzoek tot indiening van vorderingen van de curator van de hoofdinsolventieprocedure [omissis] van 30 januari 2018 werd afgewezen.

SCHORSING VAN DE PROCEDURE BIJ DE NATIONALE RECHTER

Bij beslissing [omissis] van 18 december 2019 heeft de Višje sodišče v Ljubljani de behandeling van de zaak geschorst en besloten het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing te verzoeken. [Or. 1]

SAMENVATTING VAN HET VOORWERP VAN HET GEDING EN VAN DE RELEVANTE FEITEN

1. Bij beschikking van 19 juni 2013 heeft de handelsrechter van Wenen tegen de vennootschap ALPINE Bau GmbH [*omissis*] een insolventieprocedure ingesteld, die begon als surseanceprocedure doch op 4 juli 2013 werd omgezet in een faillissementsprocedure. NK werd tot curator in het faillissement benoemd. Zoals blijkt uit de beschikking van de handelsrechter van Wenen van 5 juli 2013, vormt de tegen ALPINE Bau GmbH ingestelde insolventieprocedure een hoofdinsolventieprocedure in de zin van artikel 3, lid 1, van verordening (EG) nr. 1346/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures (hierna: „verordening”).
2. Op 6 augustus 2013 heeft de curator van de hoofdinsolventieprocedure [*omissis*] bij de Okrožno sodišče v Celju een verzoek ingediend om een secundaire faillissementsprocedure te openen tegen ALPINE BAU GMBH, Salzburg – bijkantoor van Celje.
3. Bij beslissing van 9 augustus 2013 heeft de Okrožno sodišče v Celju de secundaire faillissementsprocedure tegen dit bijkantoor geopend, en bij kennisgeving die op 9 augustus 2013 op de website van de AJPES (Agencija Republike Slovenije za javnopravne evidence in storitve; Bureau van de Republiek Slovenië voor openbare juridische documenten en aanverwante diensten) werd gepubliceerd, de schuldeisers en de curatoren geïnformeerd dat zij op grond van artikel 32 van de verordening het recht hadden hun vorderingen in de hoofdprocedure en in elke secundaire procedure in te dienen. Deze rechter heeft de schuldeisers verzocht om hun vorderingen en voorkeursrechten binnen een termijn van drie maanden na de publicatie van deze kennisgeving in deze secundaire faillissementsprocedure in te dienen, en vermeldt dat de uiterste datum voor indiening van vorderingen 11 november 2013 was. Hij heeft hen eraan herinnerd dat indien deze vorderingen en voorkeursrechten niet binnen deze termijn werden ingediend, zij in deze secundaire faillissementsprocedure niet op de insolvente schuldenaar zouden kunnen worden verhaald en dat de rechtbank het verzoek om indiening zal afwijzen op grond van artikel 296, lid 5, of artikel 298, lid 5, van de Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (wet betreffende de financiële transacties, de insolventieprocedures en de gedwongen liquidatie; hierna: „ZFPPIPP”¹).
4. Op 30 januari 2018 heeft de curator van de hoofdinsolventieprocedure [*omissis*] in die secundaire faillissementsprocedure op grond van artikel 32, lid 2, van de verordening een verzoek tot indiening van vorderingen ingediend, en de faillissementsrechter verzocht dit verzoek toe te wijzen en de ingediende vorderingen in aanmerking te nemen bij elke verdere uitdeling tot voldoening van schuldeisers in het kader van de secundaire faillissementsprocedure. **[Or. 2]**
5. De Okrožno sodišče v Celju heeft dit verzoek op 5 juli 2019 als tardief afgewezen op grond van artikel 296, lid 5, ZFPPIPP en verklaard dat de in artikel 59, lid 2,

¹ Ur. List RS [staatsblad van de Republiek Slovenië] nr. 126/2007 en verdere wijzigingen.

ZFPPIPP bedoelde termijn voor het indienen van vorderingen op 11 november 2013 was verstreken.

TOEPASSELIJKE BEPALINGEN

Relevante bepalingen van Unierecht

6. Krachtens artikel 32, lid 1, van de verordening, „[kan] [i]edere schuldeiser [...] zijn vordering indienen in de hoofdprocedure en in elke secundaire procedure”. Lid 2 van artikel 32 van de verordening bepaalt dat de curatoren van de hoofdprocedure en van een secundaire procedure in een andere procedure de vorderingen indienen die reeds zijn ingediend in de procedure waarvoor zij aangewezen zijn, voor zover zulks dienstig is voor de schuldeisers wier belangen zij behartigen en onverminderd het recht van laatstgenoemden om zich daartegen te verzetten of hun ingediende vorderingen in te trekken, wanneer het van toepassing zijnde recht in die mogelijkheid voorziet. De curator van een hoofdprocedure of een secundaire procedure kan met dezelfde rechten als alle andere schuldeisers aan een andere procedure deelnemen, met name door deel te nemen aan een vergadering van schuldeisers (artikel 32, lid 3, van de verordening).
7. Volgens artikel 28 van de verordening wordt de secundaire procedure beheerst door het recht van de lidstaat op het grondgebied waarvan de secundaire procedure is geopend, tenzij deze verordening iets anders bepaalt.

Relevante bepalingen van Sloveens recht

8. De ZFPPIPP bepaalt in artikel 59, lid 2, dat de schuldeiser zijn vordering jegens de insolvente schuldenaar in een faillissementsprocedure moet indienen binnen drie maanden na de kennisgeving van de opening van een dergelijke procedure, tenzij de leden 3 en 4 van dit artikel iets anders bepalen.² Indien aan de vordering een voorrecht is verbonden, dient de schuldeiser in de faillissementsprocedure ook het voorrecht binnen de termijn voor indiening van de vordering in te dienen, voor zover niet anders is bepaald in artikel 281, lid 1³ of [Or. 3] artikel 282, lid 2⁴, ZFPPIPP (artikel 298, lid 1, ZFPPIPP). Indien een schuldeiser de termijn voor indiening van de vordering niet in acht neemt, vervalt zijn vordering jegens de schuldenaar in het faillissement en wijst de rechtbank de tardief ingediende vordering af (artikel 296, lid 5, ZFPPIPP). Indien de schuldeiser de termijn voor

² Deze twee leden hebben betrekking op vorderingen die ontstaan in verband met betwistbare of betwiste rechtshandelingen.

³ Deze bepaling regelt de bevoorrechte rechten die verkregen zijn in de executieprocedure, op het verloop waarvan de opening van een faillissementsprocedure geen invloed heeft.

⁴ In deze bepaling regelt de wet bevoorrechte rechten die op buitengerechtelijke wijze kunnen worden uitgeoefend.

indiening van het voorrecht niet in acht neemt, vervalt dit voorrecht (artikel 298, lid 5, ZFPPIPP).

9. In de Sloveense rechtspraak bestaan geen uitspraken over vergelijkbare zaken.

Oostenrijks recht

10. § 107, lid 1, van de Insolvenzordnung (insolventiewet) bepaalt dat voor vorderingen die na het verstrijken van de indieningstermijn zijn ingediend en tijdens de algemene verificatiezitting niet zijn behandeld, een speciale zitting wordt gehouden om schuldvorderingen vast te stellen § 105, lid 1, is op dergelijke vorderingen van toepassing. Vorderingen die minder dan 14 dagen voor de verificatiezitting worden ingediend, worden niet in aanmerking genomen.

ARGUMENTEN VAN DE CURATOREN

Argumenten van de curator van de hoofdinsolventieprocedure

11. In zijn hoger beroep merkt de curator van de hoofdinsolventieprocedure op dat om opening van een secundaire insolventieprocedure is verzocht met het doel de in Slovenië gelegen goederen onder de algehele door de insolventieregelgeving geboden bescherming te brengen. De mogelijkheid een secundaire insolventieprocedure te openen is niet bedoeld om schuldeisers in de hoofdinsolventieprocedure een nieuwe (bijkomende) last op te leggen met betrekking tot de indiening van vorderingen in deze nieuwe secundaire insolventieprocedure, en evenmin om deze schuldeisers in een nadeligere situatie te brengen indien vorderingen niet worden ingediend (bijvoorbeeld door te bepalen dat zij slechts recht op betaling van de vorderingen hebben voor zover er een saldo is in de zin van artikel 35 van de verordening). Daarom moet artikel 32, lid 2, van de verordening – waarin een bijzonder recht voor de curator is vastgelegd dat de Sloveense insolventieregeling niet kent en dus ook niet regelt – aldus worden uitgelegd. Volgens artikel 32, lid 2, van de verordening kan de curator van de hoofdprocedure vorderingen **[Or. 4]** van schuldeisers die reeds in de hoofdprocedure zijn ingediend, in elke secundaire procedure indienen, met dien verstande dat er voor deze indiening van vorderingen geen tijdslimiet bestaat. Een uitlegging volgens welke ook de plaatselijke Sloveense regeling inzake de indiening van vorderingen die op schuldeisers van toepassing is, in acht moet worden genomen bij de indiening van vorderingen door de curator van de hoofdinsolventieprocedure, zou derhalve eveneens in strijd zijn met de voorschriften inzake indiening en verificatie van vorderingen die in andere lidstaten gelden (zoals, in casu, Oostenrijk). In Oostenrijk gelden op het gebied van indiening en verificatie van de vorderingen andere regels dan in Slovenië, hetgeen betekent dat de uitvoering van artikel 32, lid 2, van de verordening praktisch onmogelijk is indien bij de toepassing van deze bepaling artikel 59, lid 2, ZFPPIPP in acht moet worden genomen. Het is begrijpelijk, voor de curator van de hoofdinsolventieprocedure, dat uitsluitend vorderingen van schuldeisers

worden ingediend die overeenkomstig de plaatselijke regeling zijn ingediend of geverifieerd. In dat geval is het voor de curator van de hoofdinsolventieprocedure wegens de korte termijn van drie maanden feitelijk onmogelijk om het recht van artikel 32, lid 2, van de verordening uit te oefenen, aangezien de vorderingen van de schuldeisers van de hoofdprocedure in Oostenrijk binnen deze termijn nog niet volgens de regels waren ingediend, onderzocht of geverifieerd. De indiening van vorderingen door de curator overeenkomstig artikel 32 van de verordening strekt er immers toe de procedure te vereenvoudigen en ervoor te zorgen dat, bijvoorbeeld, alle reeds in de hoofdprocedure ingediende en geverifieerde vorderingen via één indiening naar de secundaire procedure worden overgebracht. De hoofdprocedure in het onderhavige geding betreft namelijk een van de grootste faillissementsprocedures in Oostenrijk, in het kader waarvan de schuldeisers hun vorderingen binnen een langer tijdsbestek hebben ingediend, in overeenstemming met het Oostenrijkse recht. Gedurende een lange periode van enkele jaren werden meerdere verificatiezittingen gehouden, waarvan de laatste op 2 oktober 2018. Voor een doeltreffende toepassing van artikel 32, lid 2, van de verordening is het dus dringend noodzakelijk dat de toepassing van deze bepaling niet wordt beperkt door de termijn die op grond van de bepalingen van de plaatselijke regeling voor schuldeisers geldt (artikel 59, lid 2, ZFPPIPP). De verordening, als onderdeel van het Unierecht met rechtstreekse werking, prevaleert op de tekst van de ZFPPIPP. Daarom mag geen uitlegging worden gegeven die een dergelijke doeltreffende uitoefening van de rechten van de curator van de hoofdprocedure – die de bescherming van de rechten waarborgt of een gelijke behandeling van schuldeisers garandeert – onmogelijk maakt. In het tegengestelde geval zouden de schuldeisers van de secundaire procedure zich in een gunstigere situatie bevinden dan de schuldeisers van de hoofdprocedure. [Or. 5]

Argumenten van de curator van de secundaire insolventieprocedure

12. De curator van de secundaire insolventieprocedure voert aan dat het verzoek van de curator van de hoofdprocedure tot indiening van vorderingen is afgewezen omdat dit verzoek volgens het Sloveense recht tardief is ingediend. Met deze beslissing heeft de rechtbank het nationale recht toegepast overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de verordening, waarin is bepaald dat tenzij deze verordening iets anders bepaalt, het recht van de lidstaat op het grondgebied waarvan de insolventieprocedure wordt geopend, van toepassing is. De verordening bepaalt niet binnen welke termijn curatoren gebruik kunnen maken van de mogelijkheid om vervolgens vorderingen in te dienen in andere insolventieprocedures die tegen dezelfde schuldenaar zijn geopend. De stelling dat de curatoren in dit verband aan geen enkele termijn gebonden zijn, wordt tegengesproken door de reeds uiteengezette werkingsfeer van het op grond van artikel 4, lid 1, van de verordening vastgestelde nationale recht. Artikel 32, lid 2, van de verordening roept geen rechtsfiguur in het leven die zich van de indiening van vorderingen onderscheidt. Deze bepaling biedt curatoren louter de mogelijkheid om de vorderingen van schuldeisers in te dienen als hun vertegenwoordiger, in hun naam en voor hun rekening, hetgeen, naast de algemene rechtstheorie, eveneens het in

hetzelfde artikel vastgestelde voorbehoud rechtvaardigt dat de schuldeisers het recht hebben zich tegen deze indiening te verzetten of hun vorderingen in te trekken. De procedurele termijnen die op alle justitiabelen op dezelfde wijze moeten worden toegepast, of die niet kunnen worden gedifferentieerd naargelang de vertegenwoordiger van de crediteur, zijn vastgesteld om een correct verloop van de insolventieprocedure te waarborgen. De stelling dat de curatoren van andere insolventieprocedures die tegen eenzelfde schuldenaar zijn ingeleid niet aan enige termijn zijn gebonden, zou ertoe kunnen leiden dat de procedure in een impasse raakt, of zou de rechten kunnen beperken van schuldeisers die hun handelingen binnen de voorgeschreven termijnen moeten verrichten en hebben verricht. Bovendien zou juist de uitlegging dat alleen plaatselijke schuldeisers of schuldeisers van de secundaire procedure aan de vervaltermijn gebonden zijn, en alleen zij de gevolgen van tardief handelen moeten dragen, terwijl de schuldeisers van de hoofdprocedure hun vorderingen onbeperkt en op elk willekeurig moment in de secundaire procedure kunnen indienen, een ongelijke behandeling van schuldeisers tot gevolg hebben. In de secundaire procedure die in deze zaak aan de orde is, stond niets eraan in de weg dat de schuldeisers van de hoofdinsolventieprocedure binnen de voorgeschreven termijn hun vorderingen indienden; aangezien zij dat niet hebben gedaan, is de uitlegging dat zij in geval van tardieve indiening dezelfde gevolgen moeten dragen als nationale schuldeisers, in overeenstemming met de algemene rechtsbeginselen. De opmerking van de curator van de hoofdinsolventieprocedure dat de vaststelling van de vorderingen in de hoofdinsolventieprocedure veel tijd in beslag neemt is niet relevant, aangezien artikel 32, lid 2, van de verordening spreekt van een latere indiening, in een andere procedure, van ingediende vorderingen, en niet van vastgestelde vorderingen. [Or. 6]

BELANGRIJKSTE ASPECTEN VAN HET GEDING

13. De materieelrechtelijke hoofdvraag is of voor de indiening in andere procedures, door curatoren van hoofdprocedures en van willekeurige andere, secundaire procedures, van vorderingen die reeds zijn ingediend in de procedure waarvoor deze curatoren aangewezen zijn, de termijnen gelden die van toepassing zijn op de indiening van vorderingen van schuldeisers volgens de regeling van de staat waarin deze procedures plaatsvinden, dan wel of de verordening de curator in artikel 32, lid 2, daarvan een bijzonder recht toekent om zonder tijdslimiet vorderingen in andere insolventieprocedures in te dienen.
14. Indien voor de indiening van vorderingen overeenkomstig artikel 32, lid 2, van de verordening de regels voor indiening van vorderingen van schuldeisers gelden die zijn vastgesteld in de wet van de lidstaat waarin de curatoren de vorderingen hebben ingediend, dan moet in de onderhavige zaak het verzoek van de curator van de hoofdinsolventieprocedure tot indiening van vorderingen worden afgewezen op grond van artikel 296, lid 5, ZFPPIPP, gelezen in onderlinge samenhang met artikel 59, lid 2, van deze wet.

15. Indien deze regels niet gelden voor de indiening van vorderingen overeenkomstig artikel 32, lid 2, van de verordening, aangezien het gaat om een bijzonder recht van de curator waarvoor de termijn voor indiening van vorderingen van schuldeisers niet geldt, moet het verzoek tot indiening worden toegewezen en moeten de vorderingen in aanmerking worden genomen bij de eerstvolgende verdeling van de boedel in het kader van de secundaire insolventieprocedure.

MOTIVERING VAN DE PREJUDICIËLE VERWIJZING

16. De prejudiciële vraag is van wezenlijk belang voor de voortzetting van de secundaire procedure, aangezien de schuldeisers die vorderingen in de hoofdinsolventieprocedure hebben ingediend, afhankelijk van het antwoord dat op die vraag zal worden gegeven, al dan niet zullen deelnemen aan de verdeling van de failliete boedel in de secundaire procedure. Onderzoek van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie wijst uit dat het Hof zich nog niet over een dergelijke kwestie heeft uitgesproken. De toepassing van het Unierecht is bovendien niet zo duidelijk dat er geen twijfel kan bestaan (de leer van de *acte clair*, CILFIT/Ministero della Sanità, C-283/81⁵).
17. Bij de uitlegging van artikel 32, lid 2, van de verordening moet worden uitgegaan van het doel dat met de opening van een secundaire insolventieprocedure wordt nagestreefd. In overweging 19 [Or. 7] van de verordening staat te lezen dat een secundaire insolventieprocedure diverse doelen dient, naast de bescherming van plaatselijke belangen. De boedel van de schuldenaar kan bijvoorbeeld te gecompliceerd zijn om als één geheel te worden beheerd, of de verschillen in de rechtsstelsels kunnen zo groot zijn dat er moeilijkheden zouden kunnen rijzen bij uitbreiding van de rechtsgevolgen van het recht van de lidstaat waar de procedure wordt geopend tot de andere lidstaten waar zich goederen bevinden. Om die reden mag de curator van de hoofdinsolventieprocedure secundaire procedures aanvragen wanneer dat voor een efficiënt beheer van de boedel nodig is.
18. In overweging 20 van de verordening wordt onderstreept dat de hoofdinsolventieprocedure en secundaire procedures alleen tot een efficiënte afwikkeling van de boedel kunnen bijdragen wanneer de gelijktijdig aanhangige procedures gecoördineerd worden. Een essentiële voorwaarde voor die coördinatie is een nauwe samenwerking van de diverse curatoren, in het bijzonder een nodige uitwisseling van informatie. Het overwicht van de hoofdprocedure moet verzekerd zijn doordat de curator van de hoofdprocedure in gelijktijdig aanhangige secundaire procedures kan ingrijpen.
19. Volgens overweging 21 moet elke schuldeiser die zijn gewone verblijfplaats, woonplaats of zetel heeft in de Unie, het recht hebben in elke in de Unie lopende insolventieprocedure zijn vorderingen jegens de schuldenaar in te dienen. Met het oog op de gelijke behandeling van de schuldeisers moet de verdeling van de

⁵ ECLI:EU:C:1982:335.

boedel evenwel worden gecoördineerd. Elke schuldeiser moet kunnen behouden wat hij in het kader van een insolventieprocedure verkregen heeft, doch kan pas aan de verdeling van de boedel in een andere procedure deelnemen wanneer de schuldeisers met gelijke rang een evenredige uitkering van hun vorderingen hebben gekregen.

20. Uit de bovenstaande overwegingen volgt dat de verordening tot doel heeft, efficiënte en doeltreffende grensoverschrijdende insolventieprocedures mogelijk te maken⁶, de gelijke behandeling van schuldeisers binnen de Unie te waarborgen en de uitoefening van hun rechten te vergemakkelijken⁷.
21. De verordening stelt voor de in casu aan de orde aangelegenheid uniforme conflictregels vast die, binnen hun respectieve werkingssfeer, in de plaats treden van de nationale voorschriften op het gebied van het internationale [Or. 8] privaatrecht.⁸ Tenzij anders is bepaald, geldt het recht van de lidstaat waar de insolventieprocedure is geopend (lex concursus); dit zou moeten gelden voor de hoofdprocedures, maar ook voor de plaatselijke procedures. De lex concursus is volgens overweging 23 bepalend voor alle rechtsgevolgen van de insolventieprocedure, zowel procedureel als materieel, en beheerst alle voorwaarden voor het openen, het verloop en het beëindigen van de insolventieprocedure. Aan deze voorschriften voldoet artikel 28 van de verordening, waarin is bepaald dat de secundaire procedure wordt beheerst door het recht van de lidstaat op het grondgebied waarvan de secundaire procedure is geopend, tenzij deze verordening anders bepaalt. Wat binnen de werkingssfeer van de toepasselijke wet valt, is geregeld in artikel 4, één van de algemene bepalingen. Binnen deze werkingssfeer vallen onder andere de regels betreffende indiening, verificatie en toelating van de vorderingen [artikel 4, lid 2, onder h), van de verordening] en de regels betreffende de verdeling van de opbrengst van de te gelde gemaakte goederen [artikel 4, lid 2, onder i), van de verordening].
22. Naast de bepaling dat de curatoren van de hoofdprocedure en van een secundaire procedure in een andere procedure de vorderingen indienen die reeds zijn ingediend in de procedure waarvoor zij aangewezen zijn (afgezien van een aanvullende voorwaarde en onder voorbehoud van een recht van de schuldeisers), bevat de verordening in artikel 32, lid 2, geen elementen waaruit ondubbelzinnig blijkt op welke wijze deze indiening van vorderingen moet worden behandeld. Evenmin is duidelijk of ook voor de indiening door de curatoren van vorderingen als bedoeld in artikel 32, lid 2, van de verordening de in het Sloveense recht vastgestelde termijnen voor indiening van vorderingen van schuldeisers alsmede de gevolgen van een tardieve indiening gelden.

⁶ Arrest van het Hof van 22 november 2012, Bank Handlowy en Adamiak (C-116/11, EU:C:2012:308).

⁷ Arrest van het Hof van 18 september 2019, Skarb Pánstwa Rzeczpospolitej Polskiej (C-47/18, EU:C:2019:754).

⁸ Overweging 23 van de verordening.

23. In de ZFPPIPP is de in artikel 32, lid 2, van de verordening bedoelde situatie niet geregeld. In de procedure voor de verdeling van de boedel wordt evenmin rekening gehouden met deze situatie. Bij de algemene verdeling van de failliete boedel worden alleen de vorderingen in aanmerking genomen die in het kader van een faillissementsprocedure tijdig zijn ingediend⁹, alsmede vorderingen met een duidelijk gespecificeerd voorrecht en belastingvorderingen, die niet in de faillissementsprocedure moeten worden ingediend en worden geacht tijdig te zijn ingediend.¹⁰ Dergelijke vorderingen moeten door de curator op de algemene lijst of de aanvullende lijst van geverifieerde vorderingen worden geplaatst.

CONCLUSIE

24. De uitlegging van het Hof van Justitie van de Europese Unie zal de appelrechter [Or. 9] in staat stellen een beslissing te nemen die in overeenstemming is met het doel van artikel 32, lid 2, van de verordening.

PREJUDICIËLE VRAAG

25. Gelet op het bovenstaande, stelt de Višje sodišče v Ljubljani krachtens artikel 267, tweede zin, juncto eerste zin, onder b), van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, de volgende prejudiciële vraag:

„Moet artikel 32, lid 2, van verordening (EG) nr. 1346/2000 aldus worden uitgelegd dat op de indiening van vorderingen in een secundaire procedure door de curator van de hoofdinsolventieprocedure, de bepalingen betreffende de termijnen voor indiening van vorderingen van schuldeisers en de gevolgen van tardieve indiening van toepassing zijn op grond van de wet van de staat waarin de secundaire procedure plaatsvindt?”

[omissis]

⁹ Artikel 358 ZFPPIPP.

¹⁰ Artikel 296, lid 6, ZFPPIPP.